

Francesc LÓPEZ BARRIO: *Àfrica*. València, Eliseu Climent editor, 1976. (Col. «Tres i Quatre/poesia», núm. 9.) 68 ps.

Àfrica va guanyar el premi Vicent Andrés Estellés corresponent als Premis Octubre de 1975. És el primer llibre de Francesc López Barrio (València, 1958): obra i autor s'incorporen, doncs, al cens de la jove literatura valenciana, el qual, pel que fa a la poesia, comença a ser prou nombrós d'ençà que Amadeu Fabregat publicava l'imprescindible *Carn fresca* (1974), una notable manipulació dels fets els resultats de la qual comencen a aparèixer. I precisament aquest llibre ho confirma. No deixa de sobtar que un poeta de menys de vint anys en el seu primer llibre (publicat) ens ofereixi una tal maduresa tècnica i verbal, però el fet és que els models, els punts de partida, eren irrenunciables. Situem-nos: *Àfrica* és un llibre de poemes d'amor; una continuïtat interacció entre els poemes en els quals el poeta parla d'Àfrica, del món i de les relacions que protagonitzen, i aquells poemes en els quals dialoga amb Àfrica (als quals grups els corresponen dos temps: el passat al primer, el present obert al futur al segon), circumscric l'àmbit en el qual es desenrotlla el comerç amorós. Un àmbit instituint pels creuaments i paral·lelismes i que un llenguatge de textura densa deixa que es creï a poc a poc en el curs de la lectura. Les situacions, concretades en mots, són represes i elaborades successivament, superades per noves situacions-mot, inscrites en una realitat que sorgeix, visionària, del desplegament d'un

llenguatge pautat de símbols eròtics (sobretot masculins). És cert que l'elaboració formal no aconsegueix sempre un valor idèntic, però en algunes d'aquestes agrupacions de versos lliures que són els poemes d'*Àfrica* podem comprovar quin hauria estat el sostre: «Sobre l'ampit, Àfrica / crida les algues. Fuig a trenc d'albada. / Tres àngels, d'argent, d'aigua i neu la / busquem // S'amaga entre les branques d'un / oliver mut» (remarquem, si més no, les al·literacions on es combina *a* amb diversos sons, i les implicacions semàntiques que emanen d'aquest tractament de la substància fònica). El poeta, creu López Barrio, té com a missió descobrir i observar les variacions de la «tela amb fils reals i fils irreal» que pot ser la vida; el poeta ha de ser alhora policia, vigilant i jutge, «el jutge que n'alçarà acta donant fe que a una petita cambra de València han aparegut les possibilitats impossibles». No seria inexacte parlar d'una «lírica de cambra», l'atmosfera i l'elaboració del llibre hi corresponen ben bé: un reducte on l'explosió amorosa crea tota la realitat possible. Encara que hi podríem observar alguna insuficiència expressiva, potser algun traç insegur —qui sap si és lícit parlar d'un món i d'uns símbols que a vegades deixen poc marge d'accés a la seva privacitat—, el llibre, en darrer terme, demana l'esforç d'una lectura.

ENRIC SULLÀ

Víctor MORA: *Whisky amb napalm*. Barcelona, Editorial Laia, 1976. (Col. «Les Eines», núm. 22.) 262 ps.

Tenint en compte que la carrera literària de Víctor Mora en llengua catalana va començar el 1966 —una primera etapa en castellà havia donat lloc a dos reculls de narracions i a diversos premis—, no podem pas dir que sigui un autor fèrtil. Comença amb el recull de contes *El cafè dels homes tristos* (1966), premi Víctor Català 1965, i ha continuat amb *La pluja morta* (1966), *Els plàtans de Barcelona* (1972; però només ha pogut aparèixer completa en la tercera edició, de 1976), *Perduts al pàrking* (1974) i *Whisky amb napalm* (1976). Cal advertir encara, que moltes de les narracions contingudes a *El cafè dels homes tristos* i a *Perduts al pàrking* havien aparegut anteriorment, en l'etapa castellana de l'autor, i que

ell, amb un criteri ben definit, les ha volgudes recuperar per al català.

No, a primera vista Mora no és un escriptor gaire fecund. Les escasses obres que ens ha anat oferint fins avui tenen sovint entre elles, a més, un lligam narratiu que les uneix. Alguns personatges s'hi repeteixen —i fàcilment hi arribaríem a trobar resonàncies autobiogràfiques—, obligant-nos a reconsiderar-les en relació les unes amb les altres, d'acord amb una unitat narrativa superior a la de cada obra en concret. Aleshores se'ns oferiria una visió global —ara com ara molt fragmentària— d'aquesta història catalana que arrenca en temps de guerra i arriba fins avui: una intenció totalitzadora gens nova dins les nostres lletres i que